

немаше никаквѣ власть въ царството, до катъ живѣеше баща му, никой ся не смилваше за него; а го знаеше секой че и царьтъ желаше да го испѣди, и тѣѣ лѣскателитѣ не ся удостоихѣ да го развалѣтъ, защото знаехѣ че немахѣ отъ що да ся боѣтъ, или да ся надѣватъ отъ него; тѣ го бѣхѣ оставили на честны и милостивы хора, които, само по юднѣ дѣлность, бѣхѣ ся прилѣпили на него; и въ тѣхното дружество, тѣ го научихѣ че юдинъ царь, който не неограниченъ Господарь за да прави добро, трѣбва да има рѣцѣтъ си вързаны, когато му ся случи да направи зло; че той — царьтъ — заповѣдва на свободны человекы, а не на робю, и че народитѣ не сѣ му подчинени, освенъ само за да имъ бѣде той като баща, защититель на законитѣ, и прибѣжище на сиромасытѣ и угнѣтеннитѣ. Вый не сте чули никога тѣзи истинны; защото сте станали царь на дванаесетъ години, и управителитѣ, на които ся бѣше повѣрило вашето възпитаніе, немислехѣ, освенъ да ся облагополучѣтъ като придобѣхѣ вашѣтъ кѣмъ тѣхъ любовь. Тѣ назовавахѣ вашѣтъ гордость, благородна гордость; вашитѣ жестоки сѣрдны, извинителны живости; сѣ юднѣ думѣ, тѣ сѣ направили вашѣтъ до днесъ злочестинѣ, и злочестинѣтъ на подданныцитѣ ви, които вы държехте и употреблявахте като нѣкои робю, защото си мислехте че тѣ сѣ на свѣта само да слугувать на вашитѣ каприци; вмѣсто що трѣбваше, въ истиннѣтъ, вы да имъ слугувате, та да ги защищавате и браните.“ Яко ся раздражи въ истиннитѣ, които му приказваше вѣлшебницата: научи ся за дѣлноститѣ си, прилѣпи ся конечно за да глѣда да побѣди страстьтъ си и да исполнява сичко за негово и на подданныцитѣ му благополучіе; и ся насѣрдчи